ἄνω ἐστραμμένα βλέμματα, τὰ νεύματα καὶ αἱ κραυγαὶ τῆς ἐπιδοκιμασίας ἀπευθύνονται βεβαίως πρὸς τοὺς ὑψηλὰ καθημένους „Ὀρεινοὺς“ καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισκέπτας τοῦ βουλευτηρίου, μέλλοντα θύματα τῶν ἀπανθρώπων τούτων τεράτων.

Πολλοὶ εἶπον ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἐφευρετὴς ἔπεσε θῦμα τοῦ φονικοῦ αὐτοῦ ἐφευρήματος. Τοῦτο δὲν εἶνε ἀληθές. Ἡ ἐλευθεροφροσύνη του, ἡ χορηγήσασα αὐτῷ θέσιν ἐν τῇ ἐθνικῇ συνελεύσει, τὸν ἤγαγε διαρκούσης τῆς Τρομοκρατίας εἰς τὴν εἱρκτὴν καὶ ἴσως θὰ τὸν ἔφερε καὶ ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, ἂν ἡ 9. τοῦ μηνὸς Θερμιδὼρ δὲν ἀπέδιδεν αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν του. Τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς του ὅμως δὲν ἠδύνατό τις πλέον νὰ τῷ ἀποδώσῃ. Ἡ κατάρα, ἥτις αἰωνίως συνέδεσε τὸ ὄνομά του πρὸς τὴν *γυιλλοτίναν*, τὸν ἐβασάνιζε καὶ τὸν ἐτιμώρει καθ' ὅλον του τὸν βίον. Δυστυχὴς καὶ καταβεβλημένος ἀπεβίωσεν ὁ Γυιλλοτῖνος τῇ 26. Μαΐου 1814. Ὁ υἱός του ἐξῃτήσατο καὶ ἔλαβε παρὰ Καρόλου τοῦ Ι΄. τὴν ἄδειαν ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ κατηραμένον ὄνομά του δι' ἄλλου.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ δυστυχὴς οὗτος ἀπόβλητος τῆς κοινωνίας διπλοῦν εἶχε λόγον ἀθωότητος. Πρῶτον μὲν ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο κυρίως φιλανθρωπικός, καὶ δεύτερον ὅτι οὐχὶ αὐτὸς ἦτον ὁ πρῶτος ἐφευρὼν τοιοῦτον φονικὸν μηχάνημα. Ἡ χρῆσις μηχανῶν καὶ πελέκεων, δι' ὧν ἀπεκόπτετο ἡ κεφαλὴ ἀπὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ἀρχαιοτάτη καὶ ἡ ἐφεύρεσις αὐτῶν ἀποδίδεται εἰς τοὺς Πέρσας. Μετὰ πολλοῦ χρόνου παρέλευσιν ἐπανευρίσκομεν ἐν Ἰταλίᾳ τοιαύτας μηχανὰς ἐν χρήσει, ἔνθα μάλιστα μόνον οἱ εὐπατρίδαι εἶχον τὸ πλεονέκτημα νὰ θανατόνωνται δι' αὐτῶν.

Κατὰ τὸν 13. αἰῶνα ἀναφαίνεται ἐν Βοημίᾳ παραπλήσιον ἐργαλεῖον, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν Γερμανίᾳ. Ταχέως διεδόθη ἡ χρῆσις αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς χώρας τῆς Εὐρώπης, ἰδίᾳ δὲ εἰς Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν, ὅπου μάλιστα, καθ' ἃ διηγοῦνται, ὁ δοὺξ τοῦ Μοντμορενσὺ ὑπέστη ἐν Τολώσῃ τῷ 1832 τὸν διὰ τῆς λαιμητόμου θάνατον. Εἰς πολλὰ κράτη, ὧν οἱ νόμοι ἐπιβάλλουσι θανατικὰς ποινάς, ἡ λαιμητόμος ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκτελῇ τὸ καθῆκόν της, ἀλλ' ὁ πέλεκυς αὐτῆς πατάσσει μόνον τοὺς κοινοὺς κακούργους. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθωσι πλέον ποτὲ οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι, καθ' οὓς οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι ἀπήγοντο κατὰ πλήθη ἐπὶ σφαγήν, ἀφ' οὗ οἱ ἐλεύθεροι νόμοι τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν παρέχουσιν ἡμῖν τὴν ἐγγύησιν, ὅτι εἰς τὸ μέλλον εἰρηνικῶς θὰ διεξάγωνται ὅλαι αἱ ἀνατροπαὶ καὶ οἱ ἀγῶνες εἴς τε τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ ζητήματα.

* * *

Η ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ.

Οἱ παλαιότεροι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐγνώριζον ἀκόμη νὰ χρησιμοποιήσωσιν εἰς τὰς πολλαπλᾶς αὐτῶν χρείας τὸν ἠλεκτρισμόν, δὲν ἤξευρον ἐπίσης πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας τοῦ φωτὸς ἰδιότητας, σὺν ταύταις δὲ καὶ τίς εἶνε ἡ μονὰς αὐτοῦ. Τὴν σήμερον ἀκούομεν καὶ ἀναγινώσκομεν περὶ ἠλεκτρικῶν λυχνιῶν, ὧν τὸ φῶς ἔχει τόσων καὶ τόσων λαμπάδων ἔντασιν, ἐπίσης δὲ γινώσκομεν, ἀφ' οὗ χρόνου εἰσήχθη πανταχοῦ ὁ ἠλεκτρισμός, ὅτι μονὰς τοῦ φωτὸς ὡρίσθη νὰ ἦνε ἡ λαμπάς, ἂν καὶ οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν παντελῶς ἀγνοοῦμεν τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως ταύτης καθὼς καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν συνήθως μετρεῖται τὸ φῶς.

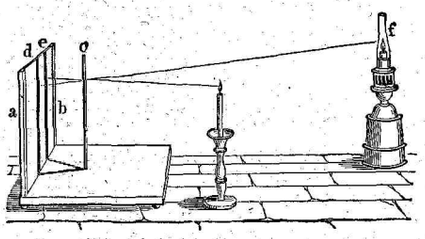

Σχῆμ. 1.

Τὴν δύσκολον ταύτην τέχνην, τὴν φωτομετρικὴν δηλαδή, θὰ προσπαθήσωμεν διὰ βραχέων νὰ καταστήσωμεν καταληπτὴν εἰς τοὺς φίλους ἡμῶν ἀναγνώστας.

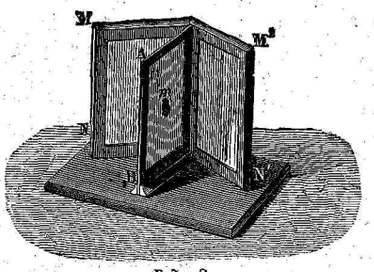
Σχῆμ. 2.

Ὅλα τὰ ἐν χρήσει μέτρα ἐξελέγησαν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου αὐθαιρέτως· αὐθαίρετος ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ ἐκλογὴ τῆς μονάδος τοῦ φωτός. Οἱ πρῶτοι σοφοί, οἱ τοιαύτας ἐρεύνας ἐπιχειρήσαντες, φυσικῶς κατέφυγον ἐν πρώτοις πρὸς ἐκείνην τὴν φωτεινὴν πηγήν, ἡ ὁποία ἔκειτο ἐγγύτατα αὐτῶν καὶ εὐχερέστατα ἠδύνατο φῶς νὰ παραγάγῃ, ἤτοι πρὸς τὴν ἁπλῆν ἐκ κηρίου λαμπάδα, οἵαν μέχρι τῆς σήμερον μεταχειρίζονται ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ. Καὶ ὅμως τὸ κηρίον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ὑπόκειται εἰς μεταβολὰς καὶ δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις εἰς ἀκριβεῖς ἐπιστημονικὰς ἐρεύνας. Πρὸς τοῦτο λοιπὸν κατεσκεύασαν ἰδιαιτέρας λαμπάδας, τὰς ὁποίας ἡμεῖς δυνάμεθα ν' ἀποκαλέσωμεν *κανονικὰ* κηρία, ἔχοντα 20 ὑποχιλιομέτρων διάμετρον. Ὅλος ὁ κόσμος ὅμως γνωρίζει ἐκ πείρας ὅτι τὸ φῶς τῶν κηρίων εἶνε πάντοτε ἀσταθὲς καὶ ὅτι σπουδαίως ἐπηρεάζεται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἔτι τοῦ μήκους τῆς θρυαλλίδος. Καὶ τὸ κακὸν τοῦτο ἠθέλησαν λοιπὸν ν' ἀποφύγωσιν ὁρίσαντες καὶ τὸ ὕψος τῆς φλογὸς τῶν λαμπάδων τούτων, ὅπερ καθ' ὅλας τὰς καταμετρήσεις τοῦ φωτὸς δέον νὰ ἦνε ἀκριβῶς 50 ὑποχιλιομέτρων.

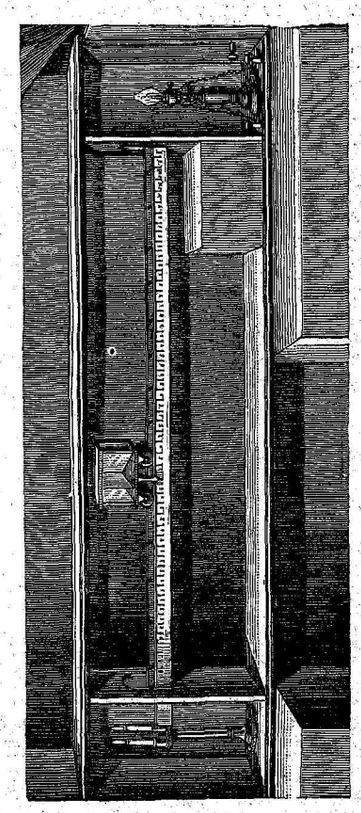
Σχῆμ. 3.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μονὰς αὕτη τοῦ φωτὸς πάλιν ὑπόκειται εἰς ἀμφιταλαντεύσεις πολλὰς καὶ σπουδαίας, διότι ἡ φωτιστικὴ αὐτῆς δύναμις ἐξαρτᾶται πρὸς τούτοις καὶ ἀπὸ τῆς χημικῆς ποιότητος τῶν ἐξ ὧν κατασκευάζεται τὸ κηρίον ὑλῶν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον οἱ Γάλλοι κατέφυγον εἰς ἄλλην πηγὴν φωτὸς καὶ ἐπρότειναν ὡς μονάδα αὐτοῦ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἐφευρεθεῖσαν καὶ λεγομένην *λυχνίαν* Carcel, τῆς ὁποίας ἡ θρυαλλὶς ἔχει εὖρος 30 ὑποχιλιομέτων, ἡ δὲ φλὸξ 40 ὑποχιλιομέτρων ὕψος. Πᾶσαι αὗται αἱ ἐνέργειαι μᾶς διδάσκουσιν ὅτι καὶ εἰς τὸ καθαρῶς ἐπιστημονικὸν τοῦτο ζήτημα ἤρχισε νὰ ἐπικρατῇ ταραχὴ καὶ διαφωνία, διότι οἵ τε Γάλλοι καὶ οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἄγγλοι ἔχουσιν ἕκαστοι ἰδίαν μονάδα φωτὸς καὶ ταύτην προτείνουσιν ὡς τὴν ἀρίστην.

Φυσικῶς πολλοὶ τῶν φυσιοδιφῶν προέτειναν ἄλλας μο-

νάδας, αἵτινες ἀπερρίφθησαν, καὶ ἄλλοι πάλιν ἐργάζονται ἀδιακόπως πρὸς λύσιν τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος. Εὐχόμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ἐξεύρωσι μέσον τι πρὸς ἀσφαλῆ καταμέτρησιν τοῦ „οὐρανίου φωτός," ὅμοιον πρὸς τὰ ἄλλα τέλεια μέτρα διὰ τὰ χονδροειδέστερα πράγματα τοῦ κόσμου, οἷον τὸ μέτρον, τὸ χιλιόγραμμον, τὴν λίτραν. Τότε ἀναμφιβόλως θὰ ἐπιτευχθῇ καὶ διεθνής τις ἕνωσις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, πρὸς τὸ παρὸν ὅμως εἴμεθα βιασμένοι ν' ἀρκώμεθα ἕκαστος εἰς τὰ οὐχὶ λίαν ἀσφαλῆ ἐθνικὰ μέτρα τοῦ φωτός. Ἂς ἀνάψωμεν ἤδη τὴν μονάδα τοῦ φωτός μας διὰ νὰ μετρήσωμεν ὡρισμένην τινὰ φωτιστικὴν πηγήν, π. χ. τὴν ἔντασιν τοῦ φωτὸς τῆς πετρελαιούχου λυχνίας μας. Ἐν πρώτοις ὅμως λαμβάνομεν τὸ θάρρος νὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην μας φυσικόν τινα νόμον, τὸν ὁποῖον βεβαίως ἔμαθεν εἰς τὸ σχολεῖον, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἔντασις τοῦ φωτισμοῦ ἐπιφανείας τινὸς ἐλαττοῦται ἀναλόγως πρὸς τὸ τετράγωνον τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς ἀπὸ τῆς φωτοβόλου πηγῆς. Ἐν τούτοις „ἐπιφάνεια," „τετράγωνον", „ἀπόστασις" ὅλα αὐτὰ καὶ τὰ λοιπὰ ἄλλα μᾶς φαίνονται ὀλίγον σχολαστικὰ καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἀξίωμά μας μετατρέπομεν εἰς ἓν ἁπλοῦν παράδειγμα.

Ἀνάπτομεν ἐν σύνηθες σπερματοκήριον καὶ παραδεχόμεθα ὅτι ὑπὸ τὴν λάμψιν αὐτοῦ ἠμποροῦμεν ν' ἀναγνώσωμεν τὰ ἐνταῦθα γραφόμενα εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μέτρου ἀπὸ τοῦ φωτός. Μετὰ τοῦ ἀνὰ χεῖρας τούτου φυλλαδίου τῆς „Κλειοῦς" ἀπομακρυνόμεθα ἓν εἰσέτι μέτρον, οὕτως ὥστε ἡ ἀπὸ τῆς ἀνοικτῆς σελίδος ἀπόστασις τοῦ φωτὸς νὰ ἦνε δύο μέτρων. Τώρα δὲν διακρίνομεν πλέον τὰ μικρὰ στοιχεῖα τῶν „Ἐπιστολῶν ἐξ Ἑσπερίας" Θὰ τὸ κατορθώσωμεν ἆρά γε ἂν ἀνάψωμεν ἓν ἀκόμη κηρίον; Ἐγὼ λέγω ὄχι· διότι πρέπει ν' ἀνάψωμεν τέσσαρα κηρία ἂν θέλωμεν εἰς δύο μέτρων ἀπόστασιν νὰ ἔχωμεν ἴσον φῶς πρὸς τὸ τοῦ ἑνὸς κηρίου εἰς ἑνὸς μόνον μέτρου ἀπόστασιν. Ἂν δ' ἀπομακρυνθῶμεν τρία καὶ τέσσαρα μέτρα, θὰ ἔχωμεν πρὸς τὸν σκοπὸν ἡμῶν ἀνάγκην ἐννέα καὶ δεκαὲξ κηρίων.

Ἡ γνῶσις λοιπὸν τοῦ φυσικοῦ τούτου νόμου μᾶς ἀρκεῖ πλέον διὰ νὰ μετρήσωμεν τὴν ἔντασιν τοῦ φωτὸς τῆς λυχνίας μας, καὶ θὰ τὴν μετρήσωμεν τώρα διὰ τοῦ ἁπλουστάτου φωτομέτρου, τοῦ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ φυσικοῦ Rumford ἐπινοηθέντος.

Προσκολλῶμεν εἰς τὸν τοῖχον τεμάχιον λευκοῦ χάρτου (πρβλ. a. b. ἐν σχ. 1) καὶ πρὸ αὐτοῦ τοποθετοῦμεν τὸ ἀδιαφανὲς ῥαβδίον c, ἔχον πάχος ὅσον καὶ μολυβδοκόνδυλον. Εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς μικρᾶς ῥάβδου θέτομεν ἤδη τὴν λυχνίαν καὶ τὸ κηρίον, τοῦτο μὲν ἐν δεξιᾷ, ἐκείνην δ' ἐν ἀριστερᾷ. Ἀμφότεραι αἱ φωτοβόλοι πηγαὶ σχηματίζουσιν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου ἀνὰ μίαν σκιάν, ἀλλ' ἡ σκιὰ e, ἡ ὑπὸ τοῦ κηρίου σχηματιζομένη, εἶνε ἀμυδροτέρα τῆς ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς λυχνίας παραγομένης d. Ἤδη ἀπομακρύνομεν βαθμηδὸν τὴν λυχνίαν, μέχρις οὗ ἀμφότεραι αἱ σκιαὶ φανῶσιν ἐξ ἴσου βαθεῖαι. Τούτου δὲ γενομένου μετροῦμεν τὴν μεταξὺ κηρίου καὶ μικρᾶς ῥάβδου ἀπόστασιν καὶ εὑρίσκομεν αὐτὴν ἀκριβῶς ἴσην πρὸς ἓν μέτρον, μετροῦμεν δὲ καὶ τὴν τῆς λυχνίας ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου ἀπόστασιν καὶ εὑρίσκομεν αὐτὴν (ἔστω πρὸς ἁπλοποίησιν τοῦ παραδείγματός μας) ἀκριβῶς δύο μέτρων. Δὲν ἔχομεν πλέον ἄλλο τι νὰ κάμωμεν παρὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὸ παράδειγμα τῶν τεσσάρων, ἐννέα καὶ δεκαὲξ κηρίων, καὶ νὰ συμπεράνωμεν ὀρθότατα ὅτι ἡ λυχνία, ἡ εἰς διπλασίαν ἀπόστασιν τὴν αὐτὴν πρὸς τὸ κηρίον φωτοβόλον δύναμιν ἔχουσα, οὐχὶ δίς, ἀλλὰ τετράκις πλεῖον τοῦ ἐκείνου φῶς ἐκπέμπει.

Ἀλλ' οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ περὶ τὰς ἐπιστήμας ἀσχολούμενοι μεταχειρίζονται ἄλλα φωτόμετρα, ἐξ ὧν, ὡς τὸ χρησιμώτατον καὶ συνηθέστατον, παραθέτομεν μόνον τὸ τοῦ Βοῦνσεν (Εἰκ. 2). Τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ φύλλου χάρτου A B, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται δι' ἐλαίου ἀλειμμένος καὶ ἐπομένως διαφανὴς κύκλος m. Ἀμφοτέρωθεν τοῦ χάρτου ἵστανται ἐν ἴσαις γωνίαις δύο κάτοπτρα M N καὶ M' N', οὕτως ὥστε εἰς ἀμφότερα τὰ κάτοπτρα νὰ βλέπωμεν τὴν εἰκόνα τῆς κυκλοτεροῦς κηλῖδος. Ἂν ἤδη ἐν δεξιᾷ μὲν τοῦ ἁπλοῦ τούτου μηχανήματος θέσωμεν τὴν λυχνίαν, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὴν ἐκ κηροῦ λαμπάδα, ἀμφοτέρας εἰς ἴσην ἀπόστασιν, θὰ ἴδωμεν φωτεινοτέραν μὲν τὴν εἰκόνα M' N', σκοτεινοτέραν δὲ τὴν M N, θὰ καταντήσωσι δὲ ὅμοιαι μόνον ἀφ' οὗ φέρωμεν τὴν λυχνίαν εἰς διπλῆν ἀπὸ τοῦ κατόπτρου ἀπόστασιν.

Διὰ νὰ μὴ δαπανᾶται δὲ πολὺς χρόνος περὶ τὴν καταμέτρησιν τῶν ἀποστάσεων, τὸ φωτόμετρον τοῦ Βοῦνσεν εἶνε συνήθως οὕτω κατεσκευασμένον, ὥστε ἐν εἴδει μικροῦ ἁμαξίου νὰ κινῆται ἐπὶ μιᾶς κλίμακος (πρβλ. Εἰκόν. 3). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον δὲν ἔχομεν ἄλλο νὰ κάμνωμεν, παρὰ νὰ ὠθῶμεν αὐτὸ τῇδε κἀκεῖσε ἐπὶ τῶν τροχιῶν τῆς κλίμακος, ἕως οὗ ἀμφότεραι αἱ εἰκόνες τῆς κυκλοτεροῦς κηλῖδος φανῶσιν ἐξ ἴσου σκιεραί, καὶ ἔπειτα ἐπιθεωροῦντες τὸ μέγεθος τῆς ἀποστάσεως ὑπολογίζομεν κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἐκτεθέντα τρόπον τὴν ἔντασιν τοῦ φωτὸς τῶν φωτοβόλων ἑστιῶν.

Ὅσον ἁπλαῖ καὶ ἂν φαίνωνται ὅμως αἱ ἀρχαὶ τῆς φωτομετρίας, πάλιν ἡ πρακτικὴ αὐτῶν ἐφαρμογὴ ἐνέχει πλείστας δυσκολίας, τὰς ὁποίας ἐναπόκειται νὰ ὑπερβῶσι καὶ νὰ κατανικήσωσιν ἐπιμελεῖς καὶ τῆς δάφνης τῆς ἐπιστήμης *ὀρεγόμενοι* φυσιοδίφαι.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

Ἡ *Ἑλληνοπούλα*, ἧς ἑτερόρρυθμον ὁμοίωμα κατ' εἰκόνα Ρώσσου ζωγράφου μετεδώκαμεν πέρυσιν, εἶνε ἐξ ἑλληνικοῦ φωτογραφήματος εἰλημμένη, καὶ δὲν διαφέρει τοῦ ξένου ἀριστοτεχνήματος οὔτε κατὰ τὴν σεμνότητα οὔτε κατὰ τὴν χάριν. Ἡ ἐθνικὴ τῶν μητέρων μας στολή, πρὸς ἣν τόσην ἀγάπην ἔχει μόνη ἡ χαριτόβρυτος ἡμῶν βασίλισσα, ἔπρεπε νὰ τυγχάνῃ σκοπίμου τινὸς προτιμήσεως ἀπὸ μέρους τῶν σημαντικωτέρων μάλιστα ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, ἀφοῦ τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ πρὸ πάντων οἱ Γερμανοὶ τοὺς ἀνόστους τοῦ παρελθόντος ἱματισμούς των συχνότατα χρησιμοποιοῦσιν, ἀριστοκρατικῇ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρωτοβουλίᾳ, πρὸς ἀναρρίπισιν τίς οἶδε ποίων παρὰ τῷ λαῷ αἰσθημάτων.

— Οὔτε αἱ ὑπερβολαὶ ἀηδοῦς πολυτελείας, οὔτε τὸ ἀπέριττον τῆς πεζῆς πτωχείας ἀφῄρεσαν ἀπὸ τοῦ δακτυλίου τὴν ἀμείωτον πάντοτε χάριν, δι' ἧς περιέβαλεν ἀνέκαθεν ἡ ἀνθρωπότης τὸ ἱερὸν τοῦτο κόσμημα. Ὁ δακτύλιος παρὰ παντὶ λαῷ ἔχει τι τὸ ἐξόχως πάντοτε ἰδανικόν, οὐδεὶς δ' ἐξ ἡμῶν δὲν ἔτυχε νὰ μὴ ἀναπολήσῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἥτις στέφει τὴν νεαρὰν ἡμῶν κεφαλὴν διὰ τοῦ ἀνθρωπινωτέρου στέμματος καὶ χρυσόνει τὸν δάκτυλον διὰ τοῦ ἀθωοτέρου χρυσίου. Ἀλλ' εἰς τὸν βίον τῶν γυναικῶν ὁλόκληρον κόσμον ὀνείρων περικλείει ὁ μικρὸς ἐκεῖνος τοῦ δακτυλίου κύκλος. Καὶ τὸν ἰδανικὸν τοῦτον κόσμον οὐδεὶς ἴσως ἐζωγράφισε περιπαθέστερον τοῦ ὡραίου τῶν Γερμανῶν ποιητοῦ Chamisso. Ἄνευ νεοελληνικῶν ἀκκισμῶν καὶ ἐξεζητημένης ἀφελείας ἐξεστόμισεν ὁ ποιητὴς τὰ ἁπλούστερα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀφῆκε καὶ τοιαῦτα. Σπανίως ἡ λυρικὴ θέρμη ἔφερεν εἰς τὸ στόμα στιχουργοῦ γλυκύτερα καὶ φρονιμώτερα παραληρήματα. Καὶ ταῦτα ἐν χώρᾳ, ὅπου δὲν εἶνε οἱ δεσμοὶ τῆς οἰκογενείας τόσον, ὅσον οἱ τῶν ἡμετέρων σφιγκτοί, ὁ δὲ παρθενικὸς βίος ὄχι ὅσον ὁ ἰδικός μας ἰδανικός. Τί γίνονται εἰς τὸ γεγονὸς τοῦτο οἱ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τῶν ποιητῶν νόμοι τῶν κριτικῶν μας; — Τοὺς στίχους τοῦ Chamisso ἐμελοποίησε θαυμασίως ὁ Schumann, ὁ δὲ Τούμαν, ὁ διάσημος ζωγράφος, ἔγραψε λαμπρὰν διὰ τὴν ὑπόθεσιν ζωγραφίαν, καὶ μετὰ τοιαῦτα φοβερὰ ἐν τῇ τέχνῃ προηγούμενα ἐτόλμησεν ὁ Κάρολος Μὰρ νὰ γράψῃ τὴν σημερινὴν τῆς *Κλειοῦς* εἰκόνα. Τὸ ἔργον ἐκρίθη ἐνθουσιωδῶς